

◦ สารบัญ ◦

คำนิยาม

15

ไม่จำเป็นต้องมีอะไรทั้งนั้น
แค่ทิ้งให้หมดก็พอ

20

อยู่กับวันนี้

วันนี้คือทุกสิ่ง

ลองทิ้งทุกอย่างให้หมดดูไหมละ

24

อะไรที่ทำวันนี้ได้ก็ทำวันนี้

เพราะพรุ่งนี้อาจตายแล้วก็ได้

26

ไม่ต้องทำตัวให้เข้ากับคนอื่น

แค่ปกป้องความเป็นขบถในตัวเองให้ได้ก็พอ

28

อย่าสนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร

คิดแค่ว่าตัวเองรับได้หรือเปล่าก็พอ

30

วันที่พร้อมที่สุดจะไม่มาถึงในชาตินี้ ทำไปเลยไม่ต้องคิดมาก	32
ไม่ต้องมีสิ่งที่ยากทำก็ได้ แค่ซื้อตรงกับตัวเองเดี๋ยวก็มีผู้ทางเอง	34
ให้คนตรงหน้านำทาง แล้วอย่างก้าวแรกออกไป	36
ไม่ต้องมีสิ่งที่ทำได้อีกได้ ถ้าไม่ยึดติดก็ยอมทำได้ทุกอย่าง	38
บริษัทเป็นแค่กล่องใบหนึ่งไม่ต้องจงรักภักดีก็ได้	40
อย่าสักแต่เดินหน้าไม่ดูตาม้าตาเรือ จงมีความกล้าที่จะหยุดได้ทุกเมื่อ	42
ไม่จำเป็นต้องมีเป้าหมาย ถ้ารู้สึกว่ายพยายามเกินไปแล้วก็หยุดทำได้เลย	44
ไม่ต้องคิดถึงห้าปีข้างหน้า แค่จดจ่อและสนุกกับวันนี้ก็พอ	46
โลกนี้ไม่มีความมั่นคง การปล่อยตัวไปตามกระแสต่างหาก ที่เป็นกฎธรรมชาติ	48
ชีวิตไม่ได้สำคัญอะไรเป็นแค่พริบตาเดียว ของหนึ่งชั่วขณะของจักรวาล	50
“คนเป่าก” ในหมู่ผู้บริหารญี่ปุ่น คูอะ เคนโงะ	52

ทุกอย่าง กึ่งมันไปให้หมด

ขัฒเกลาเซนส์แห่งการทิ้ง เริ่มด้วยการรู้ว่าชอบและเกลียดอะไร	58
ไม่ต้องมีก่อนแล้วค่อยทิ้ง ไม่ว่าจะบ้าน รถ หรือนาฬิกา	60
การเป็นเจ้าของไม่ทำให้เกิดความมั่นคง ถ้าทิ้งของได้ก็เป็นอิสระได้	62
ทิ้งความทรงจำ เพราะมันไม่มีประโยชน์	64
พกแค่กระเป๋าใบเล็กใบเดียวก็พอ	66
ทิ้งแผนการ สร้างพื้นที่ว่างให้ไอเดียได้แวบขึ้นมา	68
ทิ้งงานสร้างสรรค์ ไม่ต้องพยายามสร้างคอนเนคชั่นก็ได้	70
ทิ้งการคบค้าสมาคม แค่มีเพื่อนที่คุยเรื่องอนาคตกันก็ได้ก็พอ	72
ทิ้งความเคยชิน การคุยกับคนที่ไม่เคยพบกันมาก่อน คือแรงกระตุ้นชั้นดี	74

ทิ้งความยึดติด เลือกเสรีภาพทางใจ	76
จะดอกไม้หรือคน ก็เด่นขึ้นด้วยการเทียบเคียง	78
ทิ้งหนังสือเพราะอยากอ่าน ด้วยความรู้สึกสดใหม่อีกครั้ง	80
ทิ้งเสื้อผ้าได้ทุกเมื่อ ถ้าไม่ยึดติดก็ยอมตัดใจได้	82
ทิ้งภาพความประทับใจในอดีต เป็นตัวเองที่สดใหม่อยู่เสมอ	84
ทิ้งหนังสือพิมพ์ จินตนาการจากพาดหัวข่าวก็พอ	86
ทิ้งความตระการตา เลือกเองว่าจะประทับใจกับอะไร	88
ทิ้งของจริง การละเล่นชั้นยอดอยู่ในหัวเรา	90
ทิ้งสมาร์ทโฟน เพราะไม่อยากเสียตัวตน	92
หนังคุณภาพต่ำที่ดูได้ในสมาร์ทโฟน ไม่ได้ช่วยในการตีมูลค่าวัฒนธรรม จงสัมผัสของจริงด้วยประสาทสัมผัสทั้งห้า	94

วัฒนธรรมคือดอกไม้หนึ่งดอก
ที่งมั้นในฐานะของฟุ่มเฟือยที่สูงค่าที่สุด 96

ตัวเองนี่แหละไบเบิล วิธีใช้ชีวิตที่พูดได้คำเดียวว่าแก่

โอบิชิ ฮิโรชิ รองประธานกรรมการบริหาร
Japan Airport Terminal 98

ทำงาน อย่างที่เคยเข้ามา

ตัดสินใจทำอะไรอย่างไม่ลังเล
แต่พร้อมกลับลำได้ทุกเมื่อ 104

นี่อะไรได้ก็พูด
เพราะอยากบอกให้รู้ถึงความกระตือรือร้น 106

อะไรที่ทำได้ก็คือทำได้
ตั้งใจแล้วเดินหน้าต่อก็คพอ 108

ไม่ลังเลที่จะเลิกทำ 110

อย่าทิ้งความหวังที่มีต่อโลก
มองโลกในแง่ดีแล้วเริ่มต้นใหม่ 112

ไม่มีประสบการณ์ก็ไม่เป็นไร
จินตนาการอย่างอิสระแล้วลงมือทำไปเลย 114

อย่ายอมรับ
ในสิ่งที่ยอมรับไม่ได้ 116

ไม่ยึดติดว่าต้องทำเอง
ถ้าทำไม่ได้ก็ขอให้คนอื่นช่วย 118

ถ้าไม่ได้ทำงานที่อยากทำ
ก็ไม่มีความหมายที่จะอยู่ต่อ 120

ไม่ยึดติดกับสถานที่
จะอยู่ที่ไหนก็ทำเหมือนกัน 122

ไม่สนใจอดีตหรือผลงานก่อนหน้า
ขอแค่เป็นคนที่คุณเรื่องอนาคตด้วยกันได้ก็พอ 124

ถูกใจใครต้องไปพบทันที 126

คุณนากาโตะยังคงเป็นคุณนากาโตะเสมอ
เกราดะ โทโมโกะ ผู้รับผิดชอบแบบดั้ง
ของ Warehouse TERRADA 128

บริหารให้เหมาะกับ สถานการณ์

ถ้าจะให้คนอื่นช่วยก็ต้องมั่นใจในตัวเขา 136

การตัดสินใจคืองานของประธานบริษัท
ต้องตัดสินใจให้เร็วขึ้นแม้จะแค่หนึ่งวินาที 138

ไม่ต้องไฮเร็นโซ ไม่ต้องมีแผนงาน
สิ่งที่ต้องการคือผลลัพธ์ 140

ดูกระแสของตัวเลข แล้วตัดสินใจอย่างเรียบง่าย	142
ตายไปก็ไม่เกิดดอกออกผล ต้องเอาให้ทีมหรือบริษัท อยู่รอดให้ได้ต่างหาก	144
ฝึกสอนลูกน้องอะไรกัน แค่ทำงานด้วยกันอย่างเต็มที่เท่านั้นเอง	146
ปล่อยชีวิตไปตามเส้นทางของมัน	148
ถ้าสนใจก็ไปหา เดี่ยวเส้นทางก็เปิดให้	150
ลองทุ่มให้สุดตัว กับช่วงเวลาที่ผ่านเข้ามา	152
เรื่องที่ทำด้วยความคิดซั้ววูบ จะเปิดเส้นทางใหม่ ๆ ที่ไม่เคยคาดคิด	154
ทำหลายสิ่งใหม่ ๆ ถ้าไม่ไหวก็ช่วยไม่ได้	156
ยศตำแหน่งไม่ใช่ของน่าอวด	158
ถ้าเป็นเราจะทำแบบนี้ นิสัยชอบวิจารณ์ช่วยให้งานดีขึ้นได้	160

ตีความของที่มีในมือใหม่
แล้วจะมองเห็นคำตอบ 162

ไอเดียเพิ่มคุณค่า
ก่อให้เกิดการปฏิรูป 164

เงี่ยหู
ตั้งใจฟังเสียงของสถานที่ 166

ทิ้งความยึดติด
เสนอสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการ 168

ถ้าถามก็ยอมมีคนตอบ
แค่เอาสิ่งที่มีอยู่แล้วมาประกอบกัน 170

หนึ่งในรุ่นพี่ที่ทรงอิทธิพลที่สุดในชีวิต
นากาโอะ คันดะ: ตัวแทนพนักงานบริษัท NOBODY 172

สนุกกับปัจจุบัน

สาบานกับตัวเองไม่ขาดทุกเช้า 178

ความสนุกในชีวิตจะเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ
ล้มรสวิธหาความสนุกให้เหมาะกับวัย 180

ชีวิตคือเส้นชัยที่ไม่มีที่สิ้นสุด
อยากคิดให้ได้ก่อนตายสิบวินาทีว่า “สนุกจัง” 182

ทำสิ่งโดยย่อไม่ได้สิ่งนั้น จึงมีความรับผิดชอบ ความแน่นแน และความหวัง	184
ไม่เพิ่มภาระให้ธรรมชาติ กินอยู่ในแบบที่ควรจะเป็น	186
ใช้พลังงานไปกับช่วงเวลาที่จะ ทำให้อนาคตดีกว่าเดิม	188
ไม่ต้องรีบร้อน เดี๋ยววันที่จะได้เจอกับเพื่อนอีกก็มาถึง	190
คบหาคนรุ่นเดียวกันจากต่างแวดวง ที่ยังมีไฟอยู่เอาไว้	192
จุดที่แหวะหักแบบไม่คิดอะไร อาจมีการพบเจอที่พลิกชีวิต	194
จะใช้เงินยังไง จะใช้ใจตัดสินเอง	196
ไม่หลงไหลในสิ่งที่ถูกให้ค่าแล้ว อยากซื้อผลงานที่มีจิตวิญญาณ	198
ไม่เหลือสิ่งที่จับต้องได้ คิดแค่ว่าจะเหลือ สิ่งที่จับต้องไม่ได้เอาไว้ได้มากแค่ไหน	200
เที่ยวแบบไม่วางแผน การพบเจอโดยบังเอิญคือเกิดที่ดีที่สุด	202

ความสำนึกรักบ้านเกิด เป็นแค่ความเพ้อฝัน	204
ทั้งที่อยู่ในตอนนี้ เริ่มต้นจากศูนย์ได้ทุกเมื่อ	206
อยากทำงานไปจนวันตาย เพื่อดำรงไว้ซึ่งความเป็นตัวเอง	208
ความปรารถนาที่มีต่อยุคต่อไป คือการมุ่งหน้าสู่อนาคตที่รุ่งเรือง ด้วยวัฒนธรรมแห่งความเชื่อใจ	210
ถึงขั้นเคยสงสัยว่า “มีตัวตนอยู่จริงแม่แหรอ” วากยัมะ อากิโกะ ผู้รับผิดชอบฝ่ายประชาสัมพันธ์ ของ Warehouse TERRADA	212
บทส่งท้าย	221
ประวัติผู้เขียน	223

นี่คือยุคสมัยแห่งความเปลี่ยนแปลงและความ
ไม่แน่นอน

ยุคสมัยที่ความสามารถของแต่ละคนจะถูกทดสอบ
ยุคสมัยที่จำเป็นต้องเตรียมตัวให้พร้อมทั้งชีวิตที่จะ
มีอายุขัยยืนยาวถึง 100 ปี

ในแต่ละวันเราต้องรับมือกับข้อมูลปริมาณมหาศาล
ต้องหมั่นอัปเดตตัวเองให้เท่าทันเทคโนโลยีและ
ค่านิยมใหม่ ๆ

เราไม่สามารถพึ่งพาบทเรียนในอดีตได้อีกต่อไป
ไม่มีบุคคลต้นแบบ ไม่อาจนึกภาพแผนการชีวิต
ในอนาคต

เราต้องมีความคิดเป็นของตัวเอง
และต้องสื่อสารมันออกไปให้โลกรับรู้
แต่เรายังไม่มีผลงาน ไม่มีประสบการณ์ และไม่มี
แม้แต่ความมั่นใจในตัวเอง

พอคิดถึงอนาคตที่มองไม่เห็นขึ้นมาเมื่อไหร่
ความวิตกกังวลก็เอ่อท่วมขึ้นมาจนอ่อนเปลี้ย

การเอาตัวรอดในยุคสมัยแบบนี้จำเป็นต้องมีความรู้
แบบไหน
และจำเป็นต้องมีทักษะอะไรติดตัวกันแน่

ไม่จำเป็นต้องมีอะไรทั้งนั้น แค่ตั้งใจหมัดก็พอ

นากาโนะ โยชิฮิสะ อายุเจ็ดสิบห้าปี
สมัยทำงานที่อิเซตันและชูชูยะ เขาคือผู้ริเริ่ม
โครงการใหม่ ๆ และนำพาธุรกิจออกสู่ตลาดต่างประเทศได้
สำเร็จ

หลังจากนั้นเขาเดินทางไปยังไต้หวันเพื่อรับตำแหน่ง
ผู้บริหารกลุ่มทุนขนาดใหญ่

ปี 2011 เขาเข้ารับตำแหน่งประธานกรรมการ
ผู้จัดการใหญ่ควบซีอีโอของ Warehouse TERRADA และ
ได้ทำการปฏิวัติกิจการเก่าแก่ให้กลายเป็นองค์กรที่ทันสมัย
และมีพลังกระฉับกระเฉง

ฝีมือลายมือ วิธีคิดที่เป็นเอกลักษณ์ และคุณลักษณะ
ส่วนตัวทำให้เขาได้รับความนับถือจากคนมีชื่อเสียงใน
หลากหลายวงการ

แต่เขากลับไม่ปรากฏตัวตามหนังสือเลย
นี่คือคนแปลระดับที่แม้แต่พนักงานของเขาก็ยัง
สงสัยว่าเขาเป็นตัวตนจริงหรือเปล่า

สิ่งที่เป็รากฐานของวิถีใช้ชีวิตของเขาคือการ “ไม่
ยึดติดกับสิ่งใด”

เขาไม่มีบ้าน ไม่มีรถ ไม่มีนาฬิกา ไม่ดื่มเหล้า
ไม่สูบบุหรี่

เงินทองส่วนที่เหลือจากที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิตก็
บริจาคไปจนหมด

การไม่ยึดติดกับสิ่งใดนี้ทำให้เขาไม่ถูกอดีตผูกมัด
ไม่ติดกับอนาคต

และสามารถใช้ชีวิตแบบให้ความสำคัญกับปัจจุบันได้

หนังสือเล่มนี้ถือกำเนิดขึ้นจากการได้ฟังเรื่องราวของ
คุณนากาโนะ

มันเป็นการรวบรวมคำบอกเล่าและคำพูดสั้น ๆ

ที่จะช่วยให้แนวทางในการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบันอย่าง
มีความหวังและความสุข

อยู่กับวันนี้

วันนี้คือทุกสิ่ง ลองทิ้งทุกอย่างให้หมดดูใหม่ละ

สิ่งที่ผมอยากบอกที่สุดก็คือ “วันนี้คือทุกสิ่ง”

ในยุคสมัยที่เต็มไปด้วยข้อมูลจนอดใส่ใจกับอนาคต
และคนรอบข้างไม่ได้เลยในปัจจุบัน

การ “จดจ่อกับปัจจุบัน” อาจกลายเป็นสิ่งที่ทำได้
ยากมากขึ้นเรื่อย ๆ

แต่ความจริงมีอยู่ว่า ช่วงเวลาที่เราสามารถหลงใหล
และสนุกกับอะไรสักอย่างได้มีแค่ปัจจุบันเท่านั้น

ขอให้ลองพิจารณาตัวเองที่อยู่ที่นี่ตอนนี้ดูอีกครั้ง

อย่ายึดติดกับอดีต อย่าห่วงไหนไหวกับอนาคต

จตฺจ่อและเพลิตเพลิตกับวันนึ้ที่สามารถสัมผัสได้
แล้วผลลััพท์ของมันจะหวนมาหาในรูปแบบที่ต่างกัน

ไป

พรຸ່งนี้โลกอาจแตก จะบากหน้าไปหาใครก็คงไม่ช่วย
คนที่จะสร้างผลลััพท์ที่ดีให้เราได้มีแค่ตัวเองเท่านั้น
ทุกสิ่งคือผลของการกระทำ สิ่งที่สร้างอนาคตคือ
ตัวเราในวันนี้

ทิ้งทุกอย่างที่เกะกะตัวเองในวันนี้ไปให้หมด
แล้วก้าวเดินอย่างเบาหวิวและผ่าเผยกันดีกว่า

อะไรที่กำวันนี้ได้ก็กำวันนี้ เพราะพรุ่งนี้อาจตายแล้วก็ได้

ทันทีที่ลืมตาตื่น ผมจะโทรศัพท์ส่งงานพนักงาน
หลังจากนั้นก็อาบน้ำ กินมื้อเช้า สวดภาวนา
เตรียมเนื้อเตรียมตัวให้เสร็จ แล้วโทรศัพท์อีกครั้งก่อนจะ
ออกจากบ้านเพื่อถามว่า “ทำที่ส่งไปหรือยัง”

โทรศัพท์สายที่สองห่างจากสายแรกประมาณสอง
ชั่วโมง นี่จึงเป็นการถามความคืบหน้า

หลังจากนั้นผมจะออกจากบ้าน แล้วถามอีกครั้ง
ในช่วงเที่ยงวันว่า “เป็นยังไงบ้าง”

อาจมีคนขำว่าจะใจร้อนอะไรนักหนา แต่ผมไม่คิด
แบบนั้น

เพราะพรุ่งนี้อาจตายแล้วก็ได้
เราควรหวังว่า “ยังมีพรุ่งนี้”
แต่อย่าเชื่อว่าพรุ่งนี้จะยังมีอยู่จริง
ผมมีชีวิตมากกว่าเจ็ดสิบห้าปี จึงรู้ว่าไม่มีอะไร
รับประกันได้ว่า “ยังมีพรุ่งนี้” จริง ๆ

อะไรที่ทำวันนี้ได้ก็ทำวันนี้ ทำเดี๋ยวนี้เลย
ไม่ต้องคิดว่า “เริ่มจากอะไรก่อนดี”
แค่ทำอะไรก็ตามที่นึกขึ้นมาได้ไล่เป็นเรื่อง ๆ ไป
แล้วจะไม่เสียใจภายหลังอย่างแน่นอน

ไม่ต้องทำตัวให้เข้ากับคนอื่น แค่ปกป้องความเป็นขบถ ในตัวเองให้ได้ก็พอ

ไม่จำเป็นต้องคิดทำการใหญ่ให้สำเร็จ
แค่ลองมองไปที่ “ความเป็นขบถเล็ก ๆ” ในตัวเอง
ที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ
แล้วอย่าพยายามปิดกั้นมันก็พอ
นี่คือสิ่งที่ผมอยากบอกคนที่รู้สึกว่าจะตัวเองไร้อำนาจ
และพลังกำลัง

ความเป็นขบถคือ “การขัดขืน”

มันคือการรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ใช่ มีบางอย่างที่
ทำให้รู้สึกว่า “แต่ส่วนตัวแล้วไม่คิดแบบนั้น”

เราควรปกป้อง “ความรู้สึกว่ามีบางอย่างที่ไม่ใช่” นี้
เอาไว้

การสักแต่เห็นแก่ส่วนรวมหรือความสมานฉันท์จน
ยอมเออออกไปกับคนรอบข้างเป็นสิ่งที่อันตรายมาก

เพราะเมื่อถึงคราวคับขันจริง ๆ เราจะไม่สามารถ
ตัดสินใจหนีออกมาด้วยตัวเองได้

และยังเพิ่มความเสี่ยงที่จะพังพินาศไปด้วยกัน
ทั้งหมด

ด้วยเหตุนี้ หากเกิดความเป็นขบถขึ้นในใจ สิ่งที่
ควรทำคือปกป้องมันเอาไว้

และพร้อมกันนั้นก็ต้องเคารพความเป็นขบถของ
คนอื่น

เวลามีคนพูดแย้ง เรามักอดหงุดหงิดขึ้นมาไม่ได้
แต่ความเป็นไปได้ที่มีประโยชน์ในอนาคตมักซ่อนอยู่
ในสถานการณ์แบบนี้

ลองมองว่ามันเป็นโอกาสในการค้นพบลู่อูทางที่คาด
ไม่ถึงดูครับ

อย่าสนใจว่าคนอื่นจะคิดอย่างไร คิดแค่ว่าตัวเองรับได้หรือเปล่าก็พอ

ใครจะคิดยังไงก็ช่าง
ผมคิดแบบนี้เสมอมา
ไม่ว่าจะกับหัวหน้า หรือกับรุ่นพี่
ผมไม่มัวกังวลว่า “ถ้าพูดไปจะถูกมองไม่ดี
หรือเปล่า” แล้วทำตัวสงบปากสงบคำมาตั้งแต่หนุ่ม ๆ
เพราะเชื่อว่าความคิดของตัวเองกับของรุ่นพี่
ที่ทำงานมาก่อนแค่ไม่กี่ปีไม่น่าจะต่างกันมากมายอะไร

นี่อาจเป็นนิสัยแบบที่คนชอบเรียกกันว่าพวกหัวดี
ก็ได้ เขาเห็นว่าผมเป็นคนแบบนี้มาตั้งแต่เด็กแล้ว
นี่เป็นหนึ่งในความทรงจำที่ลืมไม่ลงของผม

ตอน ป.5 ในที่สุดผมก็ได้รับเลือกให้ได้ลงสนามในการแข่งเบสบอลฤดูใบไม้ร่วง

ตอนที่ทีมถูกทำคะแนนทิ้งห่างจนทำท่าว่าจะแพ้โค้ชส่งสัญญาณให้ผม “บันด์” ซึ่งคือการตีลูกแบบไม่เหวี่ยงไม้ แต่ด้วยความที่คิดว่าถ้าทำแบบนี้จะชนะได้ยังไง ผมเลยเหวี่ยงไม้ตีออกไป

โค้ชเรียกผมมาบอกว่า “ดูสัญญาณผิดแล้ว ต้องบันด์ต่างหาก”

ผมถามกลับว่า “แบบนี้มันไม่แปลกเหรอรึบ” ซึ่งโค้ชก็ตอบกลับมาว่า “เถอะน่า บอกให้ทำก็ทำสิ”

ผมตัดสินใจเหวี่ยงไม้และตีได้เพียงความว่างเปล่า พอเดินกลับเข้ามาผมก็โดนโค้ชตบหน้า และไม่ได้รับเลือกให้ลงแข่งอีกเลย

แต่ผมไม่เสียใจ

เพราะไม่ว่ายังไงผมก็ไม่อยากทำเรื่องของตัวเองรับไม่ได้

ไม่ว่ายังไงก็ไม่อยากทำเรื่องที่น่าอายสำหรับตัวเอง ผมรู้สึกแบบนี้จริง ๆ